

БЮЛЕТЕНЬ

Проборы Ю. ОУП

С
М
А
В
А

У
К
Р
А
Ї
Н
!

Ч. 8

СВОБОДА ЛЮДИНІ !

БЮЛЕТЕНЬ Ч. 8
ПРОВОДУ ЮНАЦТВА ОУН

[illegible]

Валентин МОРОЗ:

Після слова, В. Мороз поцілував емблему.

[illegible]

У П'ЯТЬДЕСЯТИРІЧЧЯ ОУН

Ярослав СТЕЦЬКО

ПОКЛІН ГЕРОЯМ ОУН-УПА

Півстоліття це величавий шлях, який ми пройшли серед переважних труднощів, ризику і терпіння, кладучи на полі слави жертви найкращих з поміж нас. Ми мали безприкладні в нашій історії успіхи, але не бракувало і невдач. Боже Провидіння покликала нашу Організацію найперше: перевиховати наш народ в дусі героїки життя, в дусі погорди до всього проминального, а в плеканні культу вічного і ставлення добра спільноти понад добро одиниці, дух над матерією, жити небезпечно перед жити вигідно!

Найкращі з-поміж нас погорджували смертю. "Я знаю, що мене чекає і смерті не боюся. Мені тільки жалко, що я вже не зможу боротися за Україну" – заповіт одного з найбільших з-поміж нас – шевського челядника, – символу героїчного життя; лицаря типу княжих дружинників і запорізьких очайдухів. Це вже перевихована нашою Організацією нація промовляла його устами. А ми завжди пам'ятаймо, що етика, моральна вартість служіння і віддання життя за Батьківщину – має однакову вартість перед нацією, людством і перед Богом, чи це буде рядовий член чи найвищий провідник. Чупринка чи Данилишин! Автім, мені здається, що герої це особливі люди, й, можливо, ми робимо їм кривду, коли говоримо нераз їм за їхнього життя про самопожертву, самопосвяту, самозаперечення. Бо, знайте, герої живуть серед нас, але їх пізнаємо щойно після їхньої смерті. Я не думаю, що герої заперечують себе, самозаперечують себе, чи жертвують себе проти власного "Я". Мені видається, що вони віднаходять себе, самовиявляють свою внутрішню етичну якість і вартість, коли віддають своє життя за Вітчизну. Коли героїні-жінки 25 років тому з піснею про Україну на устах ішли під гусениці танків московських варварів, вони/як перші християни з піснями слави для Христа, з ясным поглядом вмирили в пащах розюшених тигрів/, мабуть сповняли може не чашу горя, але чашу сповненого обов'язку й найвищого духово, етичного спокою – виконання на цьому світі свого первообов'язку супроти України. Горіння ідеалом спільноти-Вітчизни виповняє увесь зміст їх життя й тому у них немає ніякого самозаперечення, а є якраз самовиявлення власної істоти – суті героїчної людини.

Такий ідеал висувала наша ОУН, небуденний, позачасовий, неповторний, але пориваючий народ, який любить героїв і тужить до них. Без такої життєвої суворості, трагічної для пересічної людини настанови не було б великого в Україні, не було б великих дороговказів в житті нації, що живе вічно. А щоб жити вічно, треба мати духом безсмертних героїв на цьому світі, бо без героїв немає нації!

Найперше була героїчна мораль, а водночас сенс життя людини, якої немає без нації, ідея-мета, що в "за друзі своя" не існувала б без героїчної моралі, а в її підґрунті з'являється віра в абсолютну правду України, яка дає силу перемогти фізичну неміч і вможливити повний тріумф духа. А щойно на тих засновках приходить правильна концепція боротьби за визволення. Без цих засновків уярмлений народ не мав би сили видвинути концепцію власних сил, чотири – чи двофронтової війни проти найбільших воєнних потуг світу, не міг би проти надії сподіватися! Лише на таких етичних засновках можлива

геніяльна імпровізація нації-УПА і, можливо, стати проти нацистської Німеччини й большевицької Росії.

І тільки з такої позиції може Юрій Шухевич бути вірний ідеям свого Великого Батька й йому самому! Я скажу напевно парадоксальну думку, коли заявлю, що, мабуть, альтруїзм - "за друзі своя" героя є його "егоїзмом", самовдоволенням, радістю сповненого обов'язку, чистим сумлінням! Це чисте сумління героя не тотожне з чистим сумлінням грішника після сповіді, але це тривалий стан, як наслідок вищого розуміння життя - самосповнення в ідеалі України ціною власного життя, згоріння в боротьбі чи безпощадній для свого фізичного існування - понад його фізичні спроможності, активного, дії.

Такий тип Людини, Героя, принесла ОУН в Україну.

Я вже не один раз відмічав: немає світоглядного націоналіста без етично-морального.

Політична армія нації - Похідні Групи ОУН, понад п'ять тисяч бійців, яких більшість наклала головами, без глибокої етично-моральної наснаги їх політична мета була б недосягнена. Так, як і не-повторна в історії України епоха ОУН-УПА не була б можлива без цих духово-етичних героїчних пернів.

Не тільки з політичної рації, але й з етично-духової - в бою проти кривди/це слово неперекладне на жадну германську мову/ виріс з почину ОУН Антибольшевицький Блок Народів, виросло гасло: Свобода Народом і Свобода Людині! Героїчний гуманізм - це універсальна ідея українського визвольного націоналізму.

ОУН - це сумління нації. Це дороговказ великих ідей. У "Зверненні Проводу ОУН" ви мали змогу усвідомити не тільки задуми, але й великі почини ОУН впродовж 50-річчя.

Мені не доводиться повторяти того, але я вважаю потрібним вказати сьогодні на ту внутрішню силу, на той чинник, який ту внутрішню силу нашого кадру творить і мусить творити, без якої не було б ніяких успішних і тривалих політичних чинів!

І передусім я хочу вказати на цей чинник - етично-духовий - нашому молодому кадрові, бо він живе серед ідейно-духової й морально-етичної розтічі в оточуючому його чужинецькому світі.

Без великих духово-етичних якостей і вартостей немає великих чинів!

Без ідеологічної революції немає політичної!

У п'ятидесятиріччя ОУН актив ОУН мусить пам'ятати, що покладений на нього нашим народом і добровільно ним перебраний обов'язок виконати до кінця, щоб ми залишилися й надалі сумлінням нації української, а через неї і сумлінням світу!

oooOooo

Наша правда свята, вона сонцем горить
Нам на чорно-червоних знаменах,
Лиш для неї клялись до смерти ми жити
І з шляхів цих ніколи не звернем!

oOo

У П'ЯТЬДЕСЯТЬЛІТТЯ ОУН

ПРИВІТАННЯ КРАЙОВОМУ ЗДВИГОВІ СУМ У ВЕЛ. БРИТАНІЇ -30.6.1979

Дорогі Сумівці і Сумівки, Дорога Молоде, Дорогі Землячки і Земляки!

Вітаю Ваш Здви́г від Проводу ОУН, і від націоналістів-революціонерів Рідних Земель, від мене особисто, а зокрема як голова останнього Українського Уряду на українській землі, і бажаю успіхів у його переведенні і схваленні постанов в обороні України, проти русифікації, за звільнення українських політичних в'язнів на чолі з Юрком Шухевичем, за розвал російської колоніальної імперії на національні незалежні держави поневолених народів, передусім за відвоювання Української Самостійної Соборної Держави.

Ваш Здви́г відбувається у велику річницю 50-ліття ОУН, 20-річчя героїської смерті Степана Бандери і інших важливих подій.

У цю хвилину усвідоміть собі велику правду: без героїв немає нації, без їх високої моралі особистої і громадської немає прикладів для наслідування. Герої і аскети – це символи великих, світобурних революційних рухів, до яких належить передусім наш революційно-визвольний націоналістичний рух, якого надхненником і керівником є революційна ОУН. ОУН це не партія, це національно-визвольна революційна організація борців-революціонерів, які завжди були готові здійснити заповідь ОУН: здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї!

Запорізька Січ – це був єдиний на свій час православний орден мальтійського типу, орден лицарів заліза і крови. УПА-ОУН це послідовники Запорізької Січі і лицарів – княжих дружинників. ОУН-УПА це нові лицарі Володимирового тризуба і козацької Святої Покрови. "Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба" – каже декалог ОУН. На ОУН-УПА спочиває доля України, бо це авангард її визвольно-революційної боротьби – невстрашний, незламний і нескорений.

Члени ОУН України не тільки життям, але передусім своєю смертю служать!

П'ятьдесятьліття ОУН і 20-тиліття від героїської смерті Провідника революційно-визвольної боротьби України – Степана Бандери – це час перегляду, час застанови над тим, чи сповняємо ми до кінця наш обов'язок супроти нашої Батьківщини.

Молоде покоління України має особливий обов'язок супроти своєї Вітчизни: їй не тільки працю, але передусім жертвою життя і крови служити. Воно повинно йти слідами героїв ОУН, які горіли і горять ідеєю України, клали і кладуть тепер за неї своє життя.

ХАЙ ВЕДЕ НАС ДУХ СТЕПАНА БАНДЕРИ І НЕЗЛАМНИХ БОРЦІВ З-ПІД СТЯГУ ОУН-УПА У БІЙ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ!

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНИ!

ВІЧНА СЛАВА УКРАЇНІ!

НАС РОЗСУДИТЬ З МОСКАЛЯМИ ЛИШЕ ЗАЛІЗО І КРОВ!

30-го червня 1979.

ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО

ВІЧНА СЛАВА ПРОВІДНИКОВІ ОУН СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ !

Безсмертний лицарю Української Національної Революції, владарний духом Провіднику Українських Націоналістів, славний мужу волелюбного українського народу, легендарний герою України — ми, зібрались знов перед Твоїм маєстатом пам'яті і слави та схиляємо свої голови перед Твоєю святою жертвою, що її обрав Господь на прославу свою, коли Ти зложив своє цінне життя на бойовому вівтарі Батьківщини нашої.

І сьогодні ми у глибокій жалобі по Тобі, над могилою, яка міражем з'являється тут, перед нашими очима — холодна, вкрита, мов чорним градом, грудками чужої землі.

А, де хоч згадка про Тебе — там живий Ти: юнаком і молодцем, бойовиком, підпільником і Провідником, керманичем народу Ти! Оживає враз історія Твоїх звитяг: змагання і бої, погорда до життя і перемога смерті; твердість, як сталь, бо... "плач не дав свободи ще нікому, а хто борець — той здобуває світ!"

Ти всюди був у творенні майбуття: — де раду радили Нескоренні буттям, де чин чинили "лицарі абсурду", де мрії снували ранок зоряний.

Ти з нами тут! Зійшов із вічності у променях безсмерття скріпити нашу віру у перемогу Правди, і пригадати нам наказ рішучий й невідкличний: — "Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї!" Наказ, який Ти виконав!

Ти його прийняв без вагання на Рідній Землі, вкритій кров'ю і руїнами, коли зорячи українське небо Ти вгледів за провідною зорею відродження Батьківщини. Тоді у загравах революційного зриву й пожеж Ти доглянув Три Літери — УВО на тлі важких і громоносних хмар і прийняв їх за своє знамя і стиль життя — боевика. Ти знав тоді, що це горить негасимим багаттям визвольна боротьба нашого народу і поспішив туди, щоб скріпити її своїм духом посвятити, волею і чином легендарних воїнів ОУН, що горіли і спалювались, як живі смолоскипи у священній визвольній боротьбі.

Їх горіння не гасила кров жертв, ні воєн буревії, ні ворог брутальним насиллям своїм. Вони горіли жарко навіть у день, що став для Тебе ніччю назавжди, коли чужа земля сповила Твоє тіло, поставивши межу між смертю і життям. Вони палають і тепер. О, ні! ніхто й ніщо не погасить багаття визвольної ватри, ні полум'я горючих ідеєю членів, ні луча одного хороброї ОУН. Бо Ти і дух Твій вічний з нами на сторожі вогню живого, вогню державо-творчого.

Перед Тобою стоїмо бадьоро, об'єднані, як і завжди ідеями ОУН, у Твій наказ заслухані, рішучі й готові на кожний чин, на всяку жертву і на найвищу у житті посвяту!

ОХОЦЬКИЙ

жжжжжжжжжж

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ВЕЛИКІ ДНІ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ !

Повища етична засада націоналістичного руху приходить на думку, коли відзначаємо річницю Акту відновлення української держави 30 червня 1941 р., від якої проминуло 38 літ. Хоч це не округла дата, але її згадуємо тому, що вона становить переважливу ланку у процесі української національно-визвольної боротьби 20-го сторіччя. Акт 30-го червня - органічне закономірне продовження чи пак наслідок революційно-визвольної політики полк. Є. Коновальця, що в свою чергу в'язалася з державністю, створеною Актами 22 січня 1918 та 22 січня 1919 р. Врешті Акт 30 червня 1941 р. неначе пролог до грандіозних подій національної революції наступних 40-их років. Акт 30 червня треба ще й тому підносити високо всім чесним самостійникам, бо на нього йдуть безперервні атаки не лише російських імперіялістів та їхніх яничарів українського походження, але і окремих емігрантів, засліплених своїми особистими чи вузькопартійними антипатіями до Організації Українських Націоналістів та її провідників - Євгена Коновальця, Степана Бандери й Ярослава Стецька. Не було б лиха, коли б люди по-науковому досліджували події і речево задля повного висвітлення історичної правди вказували на осяги та недоліки. Але в пресі появляються статті зі злочинними наклепами такого хоч би типу, як стаття Івана Чинченка п.н. "Акт 30 червня 1941 р. сфальшовано", інтенцією якого переконувати, що творці того акту були коляборантами гітлерівської Німеччини, чи принаймі ентузіястами нацизму, які покладали великі надії на Гітлера. Парадоксально, але правдиво, що саме кола, які розповсюджують таку злочинну брехню, чи то з лівого УРДП чи з рядів т. зв. Демократичного руху могли б вдаритися в груди щодо власного минулого. Зате тисячі націоналістів-бандерівців погинули в боротьбі з нацистами і більшовиками.

Ці ж "демократи" намагаються повторити всі історичні помилки 1917-их років, коли соціал-демократи воліли співпрацювати з російськими соціал-демократами проти українських несоціалістичних кіл. Сьогодні "демократичні" ульмівські-дітройтські "вісті" радо дають форум російському соціал-демократові Вікторові Некрасову в поборюванні СБУ і СУМ! А їхній спільник з Енциклопедії українознавства/не такий вже дуже демократ за гітлерівських часів, а таки один з найбільших коляборантів нацистської Німеччини/ вміщує в ЕУ наклеп на СУМ про нібито її "фашизм".

І не випадково, клевети про "фашизм" на творців Акту 30-го червня збігаються з клеветами на знищену росіянами в Україні Спілку Визволення України і Спілку Української Молоді. За твердженням т.зв. "демократів" в Енциклопедії українознавства виглядає, що найбільш правильними є тези ГПУ-НКВД-КГБ про те, що СБУ-СУМ були "фашистського" типу організаціями. В той час, коли членів СБУ-СУМ винищували росіяни, а творців Акту 30 червня чи то стріляли німці чи запроторили в концтраки, то що теперішні наклепники робили? Вірні патріоти ідеям IV Універсалу УЦРади боролися з більшовиками в постанських загонах, гинули на засланнях чи в казематах ГПУ-НКВД, а подвижники Акту 30 червня пішли в ряди УПА і революційної ОУН та зі зброєю в руках боролися з німецькими і російськими колоніалістами.

Всі українські державницькі акти - 1648-го, 1918-го, Листопадового чину, 1939-го, 1941-го - були революційними актами і вони творили українську історичну державність, і за них гинули

тисячі найкращих синів і дочок України. І проти них лилися зливи
наклепів, лжи, злоби і очорнювань. Але героїзм і шляхетність тво-
рців цих чинів перемогли руйніницькі чорні сили. І нарід далі йшов
за своїми самостійницько-державницькими проводами й ітиме! Тож
плекаймо і дорожім Великими днями наших Визвольних змагань, бо
єдино на цих найкращих історично-державних і визвольних традиці-
ях постане вимріяна Українська Самостійна Соборна Держава!

жжжЖжжж

ІДЕЯ УССД - Є СУТО РЕВОЛЮЦІЙНА ІДЕЯ

Голгофа - Воскресіння, смерть - життя, зло - добро. Ось різні протиставності, між якими немає ніякої тягlosti, ні еволюції. В кожній парі антиподи себе виключають. Але другий завжди кінцем-кінцем перемагає першого. В цій же категорії неволя і воля, національне поневолення і національна держава.

Український народ сьогодні в неволі російських імперіалістів-комуністів. Але він змагає за відзискання своєї національної волі. Це альтернатива барикад. Отож українська національна революція – справжня альтернатива до сучасної національної неволі. В історії України, коли вона була поневолена, завжди були групи і визначні одиниці, які вибирали один з двох шляхів: або шлях лояльності до агресора-поневолювача, або шлях безкомпромісової революційної боротьби. Такими славними антиподами були: Василь Кочубей і гетьман Іван Мазепа, Микола Гоголь і Тарас Шевченко, Володимир Винниченко і Симон Петлюра, Микола Хвильовий і Дмитро Донцов, Микола Підгорний і Степан Бандера, маршал Семен Тимошенко і ген. хор. Роман Шухевич, Віталій Коротич і Валентин Мороз.

Боротьба між обидвома полюсами в Україні безпощадна. Одні вважаються зрадниками й ренегатами свого народу, - другі - найбільшими героями і провідниками.

Петро Полтава, провідний член українського націоналістичного руху 1940-их років визначив суть нашого визвольного руху так: "Український націоналістичний рух є РЕВОЛЮЦІЙНИЙ рух передусім з огляду на свої цілі... Основною метою українського націоналізму в даних історичних умовах є побудова на етнографічних українських землях Української Самостійної Соборної Держави... Ідея УССЛ, яка являється саме пляном знищення старого політичного укладу на Сході Європи, яка являється саме пляном нового політичного порядку в цій частині Європи, оперта на єдино-справедливий, прогресивний принцип самовизначення народів - є суто революційна ідея". Слідують типічне для бандерівців-націоналістів твердження: "У боротьбі за здійснення ідеї УССЛ український націоналізм зберігає сувору принциповість".

Організація Українських Націоналістів правильно оформила обидва антиподи ідейно-політичних сил у формулі: "Київ проти Москви, Свята Софія проти Кремля!" Тризуб і хрест проти серпа і молота. Отже бій за визволення України є не лише політичним і збройним/у відповідний час/ змагом, але теж - і найперше - духово-ідейним і етичним.

Начальним принципом націоналістів-революціонерів є всюди і

завжди змагати за здобуття української держави. А другий принцип - духове переродження українського народу з народу-раба з пасивного ментальністю, хоч з волелюбним духом, у нарід-борця проти імперського зла й неволі. Петро Полтава писав далі: "Боротьба за відродження духовости українського народу - боротьба за викорчування рабської психіки і культивування в українському народі психіки вільного господаря на своїй землі, психіки фанатичного борця за справу Самостійности України, - другий важливий елемент революційности українського націоналізму".

Суть другого принципу добре визначив Степан Бандера: "Побороти большевизм можна тільки при всебічному негуванні всіх його складників, зокрема ж протиставляючи його теоретичній підбудові відповідні вартості християнської релігії й духовости та сперті на них національно-політичні й суспільні ідеї".

Боротьба "двох світів" відзеркалена в писаннях теперішнього голови Проводу ОУН, Ярослава СТЕЩІКА: "Ідеї свободи і справедливости - несполучні з марксистським світоглядом. І сьогодні світ духово поділений на дві частини: з одного боку - матеріялістичний марксизм, доктрина життєво і науково збанкрутована, яка хоче вбгати весь світ і насильні карби і рамки, а з другого боку - світ, що наново народжується - світ свободи і справедливости. Йому духово споріднений світ християнської, - західньої системи і взагалі релігійних систем, отже духового порядку... Червоний прапор законірно заведе нас до чужого імперіяльного центру, а Володимирів тризуб - туди, звідки він виріс: до Києва. На боці українського націоналізму - героїчне українське християнство, що є складовою частиною світогляду українського народу".

Повище розуміння української визвольної боротьби незнищимо закарбувала в народі Організація Українських Націоналістів-бандерівців. Вона виховала тисячі нескорених і неустрашимих борців за українські ідеї. Жертвою тисяч членів ОУН створила до себе велику симпатію мільйонів українського населення. ОУН має в народі такий могутній престиж, що ніяка московська пропаганда, ні найжорстокіший терор не в силі знищити закорінення ОУН в народі. Саме найбільшою заслугою ОУН на протязі її 50-річних чинів - це сформування модерного, сучасного, глибоко-етичного борця за Українську Самостійну Соборну Державу, виплекання такого націоналіста-революціонера, який вміщений в ідеалі Воюючої, Нескореної України!

Найглибша суть українського націоналізму - викликати в кожного індивідуального українця таку могутню духову силу, щоб воскресити державну незалежність України!

■■■■■■■■■■

Валентин. МОРОЗ

"...І я далі буду працювати над тим, щоб де можливо донести до людей саме це, що ми - українці, що те, що нам приписують - то все московська політика. Націоналізм - це не нацизм. Хай вони шукають для нацизму своїх друзів серед сталінців, тому, що коли Гітлер бомбив Ковентрі, то Молотов кричав "Браво!". Вони друзі нацистів, а не ми!"

■■■■■■■■■■

Р. 3.

"ДУХ ОДВІЧНОЇ СТИХІЇ"

/50-річчя ОУН в ідейно-політичному змислі/.

Бувають епохи в історії людства, що вимагають ясної, рішучої постави, глибокої Візії й непохитної Віри. Це зокрема відносно до народу, в якому є суворо загрожені його первісні життєві рушії. Якщо народ в даній епосі зуміє підвестися до вищої грані буття, там де нації забезпечують власну духову вічність, тоді такі епохи стають "великими моментами" в історії того народу. Однак, для цього потрібно відповідної рушійної сили, що мала б завдання попровадити поневолений народ у високо запальній боротьбі на шляху до самовизначення. Без цієї рушійно-захисної сили, визвольна боротьба скоро заниділа б, а сам народ перекресливши первісну суть свого буття перетворився б в морально збанкрутований "прованс" - народ-плебеїв.

Такою динамічною рушійною силою для Української Нації протягом останнього півстоліття є Організація Українських Націоналістів - ОУН. Хоч формально ОУН була створена 3-го лютого 1929 р., якраз 50 літ тому, то ж це ніщо інше як "дух одвічної стихії", що став причиною створення ОУН, і який ферментував та вирощувався протягом довгих століть, від коли лише український народ заіснував. Із створенням ОУН, Україна дала черговий доказ своєї величч, вічності та динамічної життєздатності.

Нація позбавлена власної рушійної й захисної сили довго не проіснує. Валентин Мороз пише: "Нація може жити тільки тоді, коли є люди готові за неї вмерти!" /Мойсей і Датан/. ОУН, цей "дух одвічної стихії", - це остаточне завершення нерозривної лінії тягlosti, що сягає до самих лицарських відділів княжих дружин, яких можна вважати духовим ембріоном ОУН, і включаючи козацькі формації Запорізької Січі, корпус Січових Стрільців та бoєвиків Української Військової Організації - УВО. ОУН - немов дійсний контингент з-поза історичного, метафізичного світу "живих, мертвих і ненароджених", отже того стану духової дійсності, де нації родяться, де їхні рушійні сили постійно плодяться, і де бoєво-національна свідомість вирощується. У відповідному моменті, звичайно на історичному тлі, така рушійна сила Нації втілюється в житті покоління та розпочинає динамічний змаг, включаючи в нього все ширші круги народніх мас. Завершуючою точкою цього змагу буде конкретне встановлення національної, державно-політичної власнопідметності. В найновіших часах нашої історії ОУН стала такою рушійно-захисною силою Української Нації.

Як той блискучий Фенікс, що виростає зі старого, але ще тліючого попелу минулого, щоби започаткувати побудову нового, ОУН виростала з-під ґрунту "великого моменту", якими були 1917-ий, 18-ий, та 19-ий роки, закликала і мобілізувала всі верстви українського народу об'єднатися разом у вирішальній боротьбі, спільними силами зривати кайдани ворожого гніту та підноситися із морально-духового рабства до вищого позему національної свідомості. Український народ прийняв всеціло цей маніфест нескореності, цей розбуджуючий заклик до боротьби на вияв власної "волі до влади", і тому ОУН з самого початку стала авангардом національно-визвольної боротьби українського народу. Вона далі остається провідним апогеєм цієї боротьби.

Час, коли постала ОУН був переломовим періодом в нашій історії. Україна тоді знаходилася на перехресті своєї майбутньої долі. Наші вороги, шовіністична Польща й московсько-більшевицька "тюрма народів" за всяку ціну намагалися знищити раз назавжди українську націю, її унікальну духово-творчу життєздатність, а навіть її фізичну субстанцію. Мабуть їм здавалося, що такий злочин їм вдасться вчинити без жодного опору. Однак, як безсумнівний доказ героїчності, нескореності й вічності української нації в цій добі жакливого національного і соціального гніту, нездійснених надій і сподівань, - в надрах народньої гущі і його національного генія - народилася ОУН.

Скоро ворогам стало ясно, що ОУН становить найбільшу загрозу станові колоніального визиску українських земель, насильно окупованих і перешкодою в реалізації їх злочинних народобивчих планів. Ворогам треба було знищити ОУН й однаково як Москва так і Варшава взялись запопадливо за це діло, не требуючи середниками. Однак, мимо наклепів, агентурних підступів, диверсій, арештів, туртур і розстрілів, мимо масового терору й підступних атентатів ОУН втрималась, як грізна боева сила українського народу. Цього незнищимого залізного бастиону Воюючої України вже ніяка ворожа сила не знищить.

Загально цілеспрямовуюча мета Організації Українських Націоналістів в плані довершення нею розпочатої боротьби - це Українська Самостійна Соборна Держава/УССД/, згідно з духом постанов ОУН, які визначають, що національна держава є найвищим форумом життя кожної нації та найбільш природньою, духово-органічною організацією людської спільноти. В тому плані основним завданням кожного члена ОУН було просте, але й вповні героїчне: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї!"/1-ша точка "декалогу" Українського Націоналіста/. Проте, будучи високо ідейною й дисциплінованою Організацією, ОУН поставила перед собою більш складну місію, як необхідну передумову до державного будівництва: виростити революційно настроєний, морально і принципово безкомпромісовий та високо національно свідомий український народ, викоринити в ньому всякі елементи розкладового "провінціоналізму", чи сліпого егоїзму, і навпаки, плекати прикмети високої героїчної християнської етики в житті. А відносно ворогів - безпощадності.

При цьому слід ствердити, що ОУН була вповні революційною організацією не тільки своїми методами дії, але головню у зміслі прийнятих нею цілей. Основоположники ОУН добре розуміли, що йшлося про боротьбу за збереження самого духово-творчого ества української нації, отже тих елементів, що визначають кожну націю. Це вже в історією доказана істина, що поневолений народ може визволитися тільки тотальною безкомпромісовою боротьбою, тобто національною революцією, яка ведеться максимальними силами цілого народу проти всіх форм і видів існуючої імперіялістичної системи. Тільки революційними шляхами можна добитися державної самостійності і соборності. Всякі легальні, чи евентуально законні угодовські форми боротьби лише затемнюють діаметральну протиставність визвольницьких позицій відносно ідейних підвалин імперії і, тим самим, зводять боротьбу на манівці. Лише національна революційна боротьба, що ведеться на понадкласових та понадпартійних принципах, що змагається за елементарні, первісні вартості очевидні усім, зможе змобілізувати ширші народні маси, коли, в протизагу - легалістична лже-боротьба лише обмежується до таких людей, які мають певний

досвід і вироблення в таких методах політичного діяння, тобто обмежується до касти "вироблених парламентаристів-тактиків", "партійних політикантів". Слід відмітити, що така упривілейована група людей особисто більше користує при вдержанні існуючого політичного ладу, як з його повалення. Розуміючи все це ОУН постійно вела боротьбу проти таких безхребетних, опортуністичних тенденцій серед українського суспільства.

В ідейно-програмових засадах ОУН, згідно з її гаслом - "Київ проти Москви", концепція Української Національної Революції знаменується тим, що це є довічна колізія двох діаметрально протиставлених світів з їх протилежними цінностями так, що перемога поневоленого народу означає абсолютну загибель імперії, безповоротне зліквідування існуючої колоніальної системи. В такій революційній боротьбі патріотичні емоції та принципова мораль кожної національно свідомої одиниці є розігріті майже до найвищого екстремного градусу. Тому в революції немає місця для неутраляності чи пасивності зі сторони котрогобудь з чинників. Компроміси, чи т.зв. тактичні уступки на полі засад ОУН можна б утотожнювати з недопустимою капітуляцією, а навіть зрадою революції. В цьому відношенні ОУН, як революційний авангард українського народу в боротьбі, постійно наголошувала потребу у всьому бути принципово безкомпромісовими, залишитися морально "чистими" і власне тому вона скоро здобула пошану й довір'я цілого українського народу.

Провідники ОУН дивилися на кожну справу через загально національний призм, постійно наголошуючи національні пріоритети над класовими чи особистими. В програмових засадах ОУН домінували національно-державницькі гасла, не як в минулому, де основним гаслом провідної верстви було - "за землю і волю". Визнання первісно національного примату, відповідно до української духовності, та ставка на революційну концепцію боротьби також означало, що ОУН мала за ціль тотальне, безповоротне і систематичне заперечення всіх ділово-адміністративних форм, функціональних та ідейних підвалин ворожої системи, зокрема большевицько-російської великодержавної апаратури. Загальна передумова кожного революційного подвигу є різка ідейна та фізична поляризація даної політичної системи на всіх її духових та життєвих галузях буття та шаблях оперативності. Така революційна поляризація, раз започаткована, вповні просякає ціле політичне суспільство, доторкаючи самих його глибинних основ. Конкретно, таке суспільно-політичне роздвоєння проходить між двома головними воюючими силами, між двома суперечливими собі світами, тобто, між поневоленим і поневолювачем, між досі закріпаченою, воюючо-нескореною нацією і звироднілою, анахронічною імперією.

Однак, якщо поневолена нація не зуміє виростити власну рушійно-захисну силу і живе уосіблення її "волі до влади", якщо вона не спроможна виплекати її носіїв, тоді поляризація, так необхідна для остаточного розвалу системи-імперії, є абсолютно виключена. Керму боротьби тоді переберуть різного рода маніпулянти, "реалістичники", які задля, мовляв, тактичних міркувань обмежать вимоги нації і скерують визвольну боротьбу в напрямі по лінії найменшого опору, отже шляхами найменш загрозливими для ворога та його імперії.

Основоположники і всі дальші провідники ОУН розуміли, що така тактична маніпуляція всередині великодержавної ворожої системи, -

це вже не боротьба, а лише опортунізм, що затемнює моральну чистоту наших позицій у відношенні до системи-імперії. ОУН - це сумління поневоленої нації - України. Вона на кожному кроці оберігала цю "чистоту" позицій і боротьби перед всякими розкладовими диверсіями внутрішнього і зовнішнього порядку. ОУН також мусила поборювати наївні політичні ходи та сподівання деякої частини інших українських середовищ, для яких одиноким "реальною" можливістю визволення є шляхом еволюції ворожої системи в напрямі все більшої її лібералізації та демократизації, значить "парляментарними" методами. Довершуючим моментом цього процесу мав би бути всенародний плебісцит. В протигагу цьому, своєю рішучою і безкомпромісовою боротьбою ОУН показала, що для поневоленого народу тільки революційна концепція є одиноким реальною і на часі. Лише революційним шляхом, напроженою максимальною боротьбою, "плебісцитом крові" здійсниться наша мета.

Хоч сама національна революція започаткована Організацією Українських Націоналістів, зокрема збройне повстання 1940-их років не змінила на довгий період часу стану ворожої окупації України, ця революційна боротьба ще ніяк не закінчилася, а лише прибрала інші, відповідні до потреб й умовин форми, доказом чого є сучасний процес боротьби "шести" і "семидесятих" років. ОУН далі лишається авангардом цих по суті революційних процесів, які ведуть до остаточного розвалу тоталітарної системи тієї останньої імперії у світі, що відома під назвою ССРСР. Нинішні нескорені борці за національні і людські права українського народу є фактично дальшими носіями тих самих ідей, в ім'я яких ОУН задекларувала тотальну війну проти всіх ворогів Великої Української Нації якраз 50 літ тому, згідно з революційним та вселюдським гаслом - "Свобода народам - свобода людині!". Шухевич, Лук'яненко, Караванський, Світличний, Бердник і сотні інших як вони, плакають ті самі ідейно-моральні вартості, які ОУН намагалася в духовість і психіку українського народу, а це - глибока християнська етика і героїчне християнство проти воючого безбожництва варшавської Москви, національно-героїчна концепція життя супроти бруталної психіки московського народу і його витвору совітської людини і спільноти, що є геноцидом по відношенні до українського та інших поневолених Москвою народів; культ національних традицій, культ Космача проти большевицького ідеалу нового Вавилону; проти підступної і насильної русифікації, плянового етнолінгво-геноциду українського народу; і, головне культ боротьби, культ влади нації на її власній землі, необхідність "чистої" принциповості в боротьбі проти пасивності, байдужності, нахилу до угоди́вства та опартунізму.

Власне в цьому полягає безмежна вага, цінність і значення Організації Українських Націоналістів.

Слава і честь могутнім борцям-героям за волю України!

=====

Валентин МОРОЗ: "Перша половина мого життя була сформована двома українськими прапорами на брамі в селі під час проголошення Української Самостійності в 1941 році.

Ці два прапори в рідному селі збереглись на ціле життя, давали вогонь витерпіти й перемогти.

Р.3.

СТЕПАН БАНДЕРА - МОВЧАЗНИЙ ГРІМ.

"... буває мовчання голосніше від грому".

/В. Мороз, "Серед Снігів".

БАНДЕРА - це одне слово, означає для кожного українця щось велике, могутнє, святе. БАНДЕРА - для ворога - брутального московського наїздника - це одне коротке слово, - викликає неймовірний страх та підсвідомо психічну тривогу. Як злодій, що мусить перед Правдою ховатися у темні закутини, Москва, з панічним страхом дружить, коли тільки почує це містичне слово. БАНДЕРА - в цьому одному слові втілені всі довгоочікувані ідейно-духові прагнення многих поколінь віками поневоленої Великої Української Нації. Слово БАНДЕРА під сучасну пору охоплює суть того, про що писав великий Пророк, безсмертний Кобзар - Тарас Шевченко в його політичній поемі "Розрита могила", де він пише, що "... якби то знайшли те, що там поховали, не плакали б діти, мати не ридала б". Отже, БАНДЕРА - значить ВОЛЯ; це слово вже стало фактичним синонімом і символом концепцій самостійності, соборності й державності для української нації.

Довкола цього слова-імені створилася могутня легенда, яка оформилася в самих глибинах душі народу, - там, де народ твориться, там, де є його особливе джерело "волі" до життя, де ця воля до влади і боротьби кується, там, де народ перетворюється в націю. Первісним елементом цих невидимих духових первнів - це Віра, а без Віри немає нації. Віра у спільну візію є власне тим важливим елементом в житті кожної нації, що в "яке всі органічні та історичні грані національного суспільства в одну, невід'ємну цілість, в нерозчинну і нероздільну, живу субстанцію. Отже, легенда БАНДЕРИ стала таким елементом Віри для нескореної української нації.

В цьому безмежно родючому джерелі, солодка вода якого безпереривно відживляє та насичує національну свідомість народу, ця легенда перетворилася в гімн революційній боротьбі. Вже нові, тверді й нескорені Кобзарі "шести- і семи-десятих" років відважно, навіть одержимо оспівують цей гімн-легенду. Звичайне, невироблене вухо є глухе на його милозвучні тони, бо ця пісня волі ніжно бринить в найглибшому духовому єстві народу. Її можна відчутти лише в серці. Натомість для ворога, червоної Москви, цей гімн-легенда звучить як вічний, постійно-вдаряючий та приголомшуючий грім. Ця легенда, ця благородна пісня волі, - це, очевидно, легенда Степана Бандери, Великого Провідника Організації Українських Націоналістів - ОУН. Сама ця легенда є лише одним епізодом історичного легендарного подвигу національно-визвольної і революційної боротьби українського народу. Степан Бандера ясно поставив пріоритети боротьби та визначив майбутні шляхи якими ця боротьба мала б розвиватися, згідно з конкретною метою цих визвольних процесів і змагань.

Валентин Мороз в його "останньому слові" мужньо задекларував катам українського народу таке чітке й помітне попередження: "...буває мовчання голосніше від грому". В такому випадку легенда Бандери ніжно бринить в душі кожного свідомого українця. Але для червоних чиновників московсько-більшевицької імперії це мовчання стає голосніше від грому. Воно грозить розвалити колумни, на яких збудована гнила та звиродніла структура історично-анахронічної імперії. Ці, нібито мовчазні мелодії бандерівської

легенди виходять з самого духового єства української нації як доказ, що її суттєві і життєві рушії не згасли, а жевріють, наближують до запального матеріалу, щоб в близький час вибухнути полум'ям вирішального національного зриву.

Ми знаємо, що Степан Бандера вже від 1959-го року не знаходиться між живими. Він впав жертвою підлого злочину ворога у жовтні 20 літ тому. Певно ж фізично він не живе. Однак його вічний, геройський дух, чи, якщо бажаєте, його динамічна легенда є істинно живою. Нездоланий дух Великого Провідника тепер перебуває в тих самих глибинах народу, де, зрештою його дух народився і де збережене незнищене єство української нації, джерело стодзвонного мовчання пісні-легенди Бандери.

Так як за свого життя, Незабутній Провідник під кожним оглядом та на кожному кроці охороняв принципово-моральну чистоту визвольного-революційних змагань своєю суворою безкомпромісовістю, так і нині, його нездоланий дух хоронить волеву напруженість національного генія українського народу; його дух утверджує Віру, без якої перемога була б неможлива. Ця віра постійно жевріє в духовому лоні живого народу, - глибоко там, де кожна нація твориться та самодовершується процесом повноцінної тотальної боротьби за саме її єство, чи коротко - процесом революції. Властиво, Степана Бандеру, мабуть, найкраще можна окреслити як конкретне і живе уособлення цієї національної Віри, чи духа нації, і тому він був революціонером. Іван Франко в його революційному гимні, написав такі слова, що в короткому поетичному конспекті пояснюють суть того, чим був Степан Бандера:

"Вічний революціонер -
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю,
Він живе, він ще не вмер.

.....
Ні тюремні царські мури,
Ані війська муштровані,
Ані гармати лаштовані,
Ні шпйонське ремесло
В гріб його ще не звело.
Хоч від тисяч літ родився,
Та аж вчора розповився -
І о власній силі йде.
І простується, міцніє,
І спішить туди де дніє:
Словом сильним, мов трубою,
Мільйони зве з собою, -
Мільйони радо йдуть,
Бо се голос духа чуť."

Під сучасну пору Москва думає, що терором зуміє знищити цей дух і страхом примусити тих "новітніх Кобзарів", "аристократів духа"/Мороз/, чи тих - за окресленням самого ворога - "небезпечних бандерівців" дійсно мовчати у холодних пустинях Сибіру; Кремль видно певний того, що йому вдасться пролятою кров'ю цих мучеників-апостолів Великої Ідеї заглушити стодзвонне мовчання, що грюкотом грому голосить народові цю легенду Бандери, або хоч трохи притишити її милозвучну мелодію, закувавши їх в тюрмах, концтаборах, чи психушках московської імперіялістичної системи. Однак ворог

стрінувся з дивним феноменом. Замість замовкнути, поступитися перед жорстоким наступом з таким широким народовбивчим, людиноне-нависним, варварським арсеналом, цей "мовчазний грім" легенди Бандери ставав щораз сильнішим, голоснішим, гостро агресивним, і тим самим далеко більш загрозливим. Російський шовінізм, видно, ніяк не спроможний зрозуміти того, що тут має до діла з невмирущою силою, з вічно-живою легендою, з нездоланим духом, з незломною Вірою, з весняним громом, - бо це РЕВОЛЮЦІЯ.

Ідея Української Національної Революції мала загинути/так думала Москва/ разом з Степаном Бандерою, який, мабуть, був найголовніший її співтворець, разом з усіма іншими революціонерами і партизанами ОУН-УПА; однак так не сталося. Революція таки живе і вже ніяка людська сила її не знищить, не погасить. Мабуть найкращий доказ цього є те, що Юрко Шухевич, Левко Лук'яненко, Олесь Бердник, В'ячеслав Чорновіл і сотні інших тепер сидять за ґратами за ніякий злочин, а тільки за те, що вони, мовляв, "бандерівці", так як сам ворог "охрестив" їх, бо їх боїться, боїться того, що вони репрезентують, так само як боялися Великого Провідника. Назва "бандерівець" під сучасну пору означає націоналіст, самостійник-сепаратист. Ця містична зараз назва наганяє страх ворогові, зриває сон з його очей. Москва мусить бути свідомою того, що якщо вона щонайменше не знеутралізує сучасні революційно-самостійницькі процеси в Україні, то ніяк її не уникнути смерті, значить розвалу російсько-большевицької імперії.

Деякі з тих нескорених борців нинішнього дня, можливо навіть себе не визнають за "бандерівців", але про те подбали чинники КГБ, щоб їм накинути, пришити зв'язок з бандерівським рухом і за це судити та суворо карати на пострах іншим, щоб стояли осторонь бандерівського визвольного руху. Але суть не в тому, чим себе хто визнає. Власне суть в тому, що Москва бачить духа Бандери в кожному українцеві, якщо він навіть в найлегшій формі виступає проти режиму та його репресивної системи-імперії.

Ворог вбив Бандеру тому, бо ідеї, за якими стояв і які здійснював наш Провідник були загрозою для московської імперії. Поминаючи те, що під сучасну пору є інший спосіб вираження цих самих ідей, їх суть незмінна: - визволення України, або іншими словами-Українська Самостійна Соборна Держава, і це ворог добре розуміє. Тому Москва терором намагається знищити ці ідеї, переслідуючи їх носії.

Однак терор має свої межі. Провідна большевицька кліка не розуміє того, що кожний переслідуваний, мученик за ідею з часом перетворюється у національного героя, і тим самим його сила та потужність росте та міцніє в очах народу. Принципово-безкомпромісова поведінка політичного в'язня стає етично-моральною нормою поведінки для цілого поневоленого народу; його ідеї стають ідеями цілої воюючої нації, бо яскраво відзеркалюють її віками плекані прагнення. Отже національний герой в своїй особі представляє змістовий конспект цілої нації. Кожна, навіть найдрібніша зморшка на його лиці - це мов один епізод, одна історична хвилина смутку, що та нація в минулому колись пережила.

Такою вічною, незнищимою національною постаттю в історії Великої Української Нації - це сл. п. Степан Бандера і в цьому полягає глибоке значення Безсмертного Провідника. Його особа - це був динамічний мікрокосмос цілої Воюючої України, а в його

глибоких очах горів негасимий вогонь - це був вогонь революції. Знищивши фізично Бандеру лютий ворог думав, що знищив Україну. Яка ж дитяча наївність! Вбивши Провідника, Москва зробила з нього святого мученика і безсмертного символа-апогея революційно-визвольної боротьби української нації. Україна живе! І живе Революція! І знову іронія в тому, що сама Москва це доказує, коли називає таких як Шухевич, Лук'яненко та інших "бандерівцями".

Видно, що Бандера таки далі живе! Його геройський дух є незнищимий. Його ідейне серце далше б'ється в грудях Євгена Сверстюка, його стратегію боротьби розвиває Левко Лук'яненко, його сила волі і твердість відзеркалюється в Юрію Шухевичеві, його ідеалізм вкорінений у "космосі" Олеся Бердника, де Україна є центром всього Божого творива.

Будучи строго принциповим українським націоналістом Степан Бандера до самої смерті остався революціонером, бо так вимагала його концепція визвольного націоналізму, що, зрештою, виявила себе істиною правильною. Степан Бандера загинув смертю героя-революціонера. Він став незнищимим апостолом поневоленої української нації, бо мав незламну віру, - віру у власні сили, віру у власну Правду, віру у незнищимість його нації. Степан Бандера представив Україні блискучу візію, до якої цілий нарід прямував. Довкола цієї візії розбудовувалася незнищима, непереможна сила. Цю силу виросувала українська нація протягом століть, приготівляючи її до "великого моменту"/І. Франко/, коли ця сила мала б вийти на верх, на вирішальну грань тотальної боротьби, забезпечуючи тим самим вічність Великої Української Нації. Ця сила - це ОУН, Організація Українських Націоналістів, а сл.п. Степан Бандера був покликаний Україною до надзвичайно важкої національної місії в ролі як Провідник ОУН.

Візія Степана Бандери, візія українського революційного націоналізму виключала боротьбу в оперті на чужі сили. У своїй концепції боротьби ОУН ставила єдино ставку на власні сили українського народу за кличем Лесі Українки - "хто сам визволиться, той вільний буде, хто визволить, той в неволю візьме!"

Кожний націоналіст-революціонер розглядає перспективи альянтів за таким критерієм - "якщо ви не з нами, тоді ви проти нас". В такому змислі Степан Бандера не визнавав можливості для неутралітету чи пасивної постави, бо в гру входили - справа визволення України і жорстока війна на землях України. З тих саме причин Провідник ОУН виповів війну двом найбільшим світовим потугам - окупантам українських земель під час II-ої Світової Війни. За це, деякі політичні банкроти і самозванці "вожді" - політичні противники Бандери прозвали його "дитячим романтиком", "лицарем абсурду", що йшов, мовляв, "з мотикою на сонце, а самі простягали руки німецьким нацистським "визволителям". Всі ми знаємо на чому це "визволення" закінчилося: грабунком української землі і сотнями тисяч жертв українських патріотів замордованих німцями.

Кінець кінцем вже повинно бути ясно, що наше визволення прийде тільки тоді, коли ідеї Степана Бандери, ідеї революційної ОУН будуть зреалізовані в житті. Будьмо горді, що ми "бандерівці", носії великої візії, яку залишив нам Великий Провідник ОУН, сл.п. Степан Бандера. Гідно носім цю революційну печать, щоб не осоромити ім'я Провідника, який віддав своє життя в боротьбі, яку ми продовжуємо з вірою у нашу святу ПЕРЕМОГУ.

ТЕМА: О. У. Н.

/Для повторення матеріалу прості питання і відповіді/

Що значить О. У. Н.?

О. У. Н. це скорочення назви Організації Українських Націоналістів.

Хто такі Українські Націоналісти?

Українські націоналісти це такі українські патріоти, які добровільно постановили працювати все своє життя для добра української нації. Тому, що Україна тепер у московській неволі, найважливішим завданням праці і боротьби українських націоналістів є **в и з в о л и т и** У к р а ї н у з московської неволі так, щоб вона стала вільною, самостійною, ні від кого незалежною державою.

Чи "ПАТРІОТ" і "НАЦІОНАЛІСТ" це не те саме?

Ні, є велика різниця у тому, що означають ці два слова. Патріотом зовемо кожну людину, що любить свій нарід і свою батьківщину. А націоналіст — це людина, що не тільки любить свій нарід і свою батьківщину, але активно працює для свого народу і бореться так, як лише може, за волю і за кращу долю свого народу і своєї батьківщини. Націоналіст доказує свою любов до свого народу постійною, жертвенною працею в користь свого народу.

Чи всі УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ належать до О.У.Н.?

Ні. До О.У.Н. належали й належать лише ті українські націоналісти, які добровільно влучилися в ряди революційної організації/підпільної/, щоб як дисципліновані члени О.У.Н. вести революційну боротьбу проти тих, хто поневолює Україну, згідно з дорученнями і наказами Проводу О. У. Н. Інші українські націоналісти є прихильниками О. У. Н. і дружньо співпрацюють з нею.

Чи О. У. Н. це одна із Українських Партій?

Ні. О. У. Н. не є партією. Партія змагається тільки за інтереси якоїсь групи, якоїсь частини народу, або тільки за якусь справу. А Організація Українських Націоналістів бореться за волю і кращу долю всего українського народу, за те, щоб кожна українська людина була вільною і жила творчо і в добробуті на рідній землі. О. У. Н. ставить добро української нації понад партійні інтереси.

Що це таке "КОНСПІРАЦІЯ"?

Конспірація це зберігання в строгій таємниці не тільки перед ворогом, але й перед прихильниками і навіть перед тими членами організації, які не мусять це знати. Конспірація вимагає, щоб кожний член таємної організації вживав у тій організації приbrane ім'я, а не своє дійсне. Таке приbrane ім'я зветься "псевдонім" або скорочено "псевдо". Звичайно зовно організації має трьох або п'ять членів і тільки вони знають себе за дійсними прізвищами, і то не все, але лише тоді, коли поза працею в організації їм доводиться зустрічатися і тоді знати себе за дійсними прізвищами. А ще важніша конспірації праця. Про будьяку акцію організації вільно говорити лише з тими членами організації, з ким це є коначне. Наприклад, якщо провідник на вищому шаблі вибрав для

якоїсь акції по однім членові з різних п"яток, то вони не сміють говорити про те навіть іншим членам своєї п"ятки.

Коли і як постала О. У. Н. - ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ?

Організацію Українських Націоналістів основано на Першій Конгресі Українських Націоналістів, який відбувся в днях 28 січня до 2-го лютого 1929 року. Той Конгрес відбувся у Відні, в Австрії, тому його звуть Віденським Конгресом. Тоді прийнято основні ідеологічні та програмові постанови, які мають зобов'язувати кожного члена О. У. Н. та випрацьовано устрій О. У. Н. і вибрано перший Провід Українських Націоналістів. До 1940 року він звався в скороченню "ПУН" - Провід Українських Націоналістів, а опісля "Провід О. У. Н.". Це був Провід всієї О. У. Н. На Українських Землях провід звався "Крайова Екзекутива ОУН" з додатком назви даного краю: "Крайова Екзекутива ОУН на ЗУЗ" була проводом ОУН на західно-українських землях, окупованих між першою і другою світовою війнами Польщею, "Крайова Екзекутива ОУН на СУЗ" керувала дією ОУН на українських землях під большевицькою окупацією; КЕ ОУН на Буковині, КЕ ОУН на Підкарпатті, а згодом на Карпатській Україні. Крайову Екзекутиву очолював Крайовий Провідник ОУН. Його призначував на пропозицію Крайової Екзекутиви Голова Проводу ОУН, якого звано теж "Провідник ОУН".

Хто був ПЕРШИМ ПРОВІДНИКОМ ОУН?

Перший Конгрес Українських Націоналістів у Відні вибрав 2-го лютого 1929 р. першим Головою Проводу ОУН, або інакше першим Провідником ОУН полк. Євгена Коновальця. На цьому пості пробув полк. Є. Коновалець аж до своєї смерті від большевицької бомби 23-го травня 1938 р.

Хто такий Полк. ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ?

Уроджений 1891 року Євген Коновалець брав живу участь у громадським і політичним життю вже тоді, як був студентом університету. В часі першої світової війни він як старшина австрійської армії в час бою на Маківці попав у російський полон. В часі революції 1917 р. він zorganizував у Києві курінь Січових Стрільців, який скоро розрісся в корпус і став основою армії Української Народної Республіки. По війні він zorganizував в 1920 р. таємну Українську Військову Організацію, в скороченні УВО, і став Головним Командантом УВО. Ця таємна організація продовжувала боротьбу проти окупантів України формами військово-революційних дій. Як командант Січових Стрільців, а опісля командант УВО і врешті Провідник ОУН, полк. Євген Коновалець здобув собі признання і пошану в усіх ширих українських патріотів і тому його звали Вождем української нації.

Як згинув Полк. ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ?

По довгих роках впертих намагань большевикам вдалося підсунути свого провокатора як висланника ОУН з підбольшевицької України. Той провокатор, відомий під іменем "Павлусь", на зустрічі в Роттердамі/Голяндія/ передав полк. Є. Коновальцеві пачку з бомбою. Від розриву тієї бомби згинув полк. Є. Коновалець в дні 23-го травня 1938 року.

Хто став НАСТУПНИКОМ ПОЛК. Є. КОНОВАЛЬЦЯ?

Після несподіваної загибелі полк. Є. Коновальця пост Голови ПУН перебрав полк. Андрій Мельник, бо так, нібито, хотів перед смертю полк. Є. Коновалець. Але Другий Великий Збір ОУН в квітні 1941 року уневажнив це і вибрав Головою Проводу ОУН Степана Бандеру. На тому пості Степан Бандера був аж до своєї смерти з рук большевицького висланника 15-го жовтня 1959 року.

Чому УВО перемінено в ОУН?

УВО не перемінено в ОУН, але УВО об'єдналося з усіма іншими українськими націоналістичними організаціями, які існували тоді, в одну організацію-ОУН. Справа в тому, що в той час, як УВО провадила успішно військово-революційну боротьбу проти окупантів України, існували інші українські організації, які не провадили бойової дії, але вивчали й ширили ідеологію українського націоналізму. Такими були: Союз Української Націоналістичної Молоді в Галичині, Легія Українських Націоналістів і Група Української Національної Молоді в Чехії. Полк. Євген Коновалець прийшов до висновку, що є кінцевим об'єднати усі ті організації так, щоб створена так одна, єдина організація українських націоналістів вела й бойову дію, як це робила УВО, і одночасно й ідеологічно-політичний вишкіл членів та ширила націоналістичну ідеологію серед всіх українців. ОУН стала організаційно об'єднанням всіх ділянок життя.

Чи ОУН стала такою ОРГАНІЗАЦІЄЮ, яку було пляновано?

Так. ОУН, Організація Українських Націоналістів, розвинула дуже живу діяльність в усіх ділянках і скоро стала відомою не тільки серед українців і ворогів України, проти яких ОУН вела визвольну боротьбу, але й у широкому світі.

Як виглядала БОЙОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ОУН?

Бойова діяльність ОУН виявлялася у формах: 1. саботажу, 2. "екс"-ів, 3. актів терору. Розгляньмо їх по черзі:

САБОТАЖ означало нищення польської власності на українській землі. Ця акція зверталася проти польської адміністрації - зривання телефонічних і телеграфічних проводів, кидання гранат до станиць польської поліції тощо, і проти польських дідичів і польських колоністів: палення їхніх забудовань. Акти саботажу проти польської адміністрації були алярмуючою пригадкою полякам і світові, що український нарід не признає польського панування над західною Україною і продовжує боротьбу за своє визволення. Таке завдання сповняли й саботажі проти польських дідичів і польських колоністів. А в додатку палення забудовань і стирт сіна і збіжжя відбирали польським зайдам охоту пхатися на українські землі і заставляли багатьох із тих, що вже заїздили в Україну, тікати в свою Польщу. Найголоснішою була масова саботажна акція підпалів у 1930 році, якою керував тодішній бойовий референт Крайової Екзекутиви ОУН Роман Шухевич, що вживав тоді псевдо "Дзвін". Про це широко писала світова преса роз'яснюючи, що таке ОУН і чому вона веде саботажну акцію проти Польщі.

"ЕКС" це скорочення слова "експропріяція", що означає вивласнення. Польща загарбала західно-українські землі насиллям, незаконно і збирала нею податки були грабіжжю українського населення. ОУН переводила "вивласнення" награвленого: бойовики ОУН переводили вдалі напади на польські поштові уряди і банки і забирали звід-

там гроші пограбовані польським урядом в українців. Якщо польські суди судили когось із членів ОУН за виконання таких "ексів", то він на суді вияснював чому ОУН проводить такі "екс" - и і про це писала преса. "Екс" - и були теж голосною пригадкою, що українці в польській неволі і борються за визволення. Таких вдалих "екс"-ів ОУН провела багато. Найголоснішим був напад на пошту в Городку, а це тому, що двох учасників боївки Василя Біласа і Дмитра Данилишина, які при відступі вбили одного польського поліцейського і зранили другого, польський суд засудив на кару смерті і присуд виконано. Оба ж ці бойовики заімпонували усім своєю героїською неустрашимістю на процесі і своїм "останнім словом": "Ми смерті не боїмося і жаліємо лише одного, що не зможемо ще раз умерти за Україну". Василь Білас і Дмитро Данилишин, які згинули як члени ОУН 23го грудня 1932 р. стали взірцем неустрашимих українських бойовиків-революціонерів.

АКТИ ТЕРОРУ: - скеровувалися проти тих представників польської влади, що виявили себе особливо лютими ворогами українського народу, або були особливо небезпечними. Так в жовтні 1926 року з рук Романа Шухевича згинув польський шкільний "куратор" Ян Собінські, що взявся був за спольщення всіх українських початкових і середніх шкіл. 29-го серпня 1931 року з рук бойовиків ОУН Дмитра Данилишина і Василя Біласа згинув польський посол і член уряду Тадеуш Голуфка, який проповідував і переводив повільне, але плано-ве й послідовне польщення всіх українців під Польщею.

22-го березня 1932 року з рук бойовика ОУН Юрка Березинського згинув комісар польської поліції Чеховський, відомий із садистичного катування українських політичних в'язнів. 22-го жовтня 1933 року бойовик Микола Лемик застрілив у Львові у большевицьким конзуляті високого урядовця поліції УРСР Майлова на знак протесту проти винищування большевицько-московськими окупантами мільйонів українців голодовою смертю на східно-українських землях.

Виконавців трьох перших, згаданих атентатів польська поліція не викрила ніколи. Микола Лемик, згідно з наказом ОУН, по вбивстві большевицького достойника сам здався польській поліції, щоб на суді підняти широко злочини Москви супроти українського народу.

15 червня 1934 року бойовик ОУН Гриць Мацейко вбив в Варшаві польського міністра внутрішніх справ Перацького, що був відповідальним за варварську "пацифікацію", тобто масове катування безборонних українців і за підступне вбивство польською поліцією Крайового Провідника ОУН в 1930 році сот. Юліана Головінського. Виконавця атентату польська поліція не зловила і ніколи не викрила. Але при цій нагоді розкрито членів Крайової Екзекутиви ОУН і їх, з тодішнім Крайовим Провідником ОУН Степаном Бандерою, поставлено перед суд у Варшаві. Мужня постава С. Бандери на суді викликала подив навіть серед поляків, про процес широко звітувала світова преса і цим способом визвольна боротьба українського народу під проводом ОУН набрала дуже широкого розголосу в світі.

А як проявлялася дія ОУН в інших ділянках?

Одночасно з бойовою діяльністю ОУН провадила широко розгорнену ідеологічно-вишкільну і політично-пропагандивну роботу.

ІДЕОЛОГІЧНО-ПОЛІТИЧНИЙ ВИШКІЛ був обов'язковим для кожного члена ОУН. На таємних сходах п'ятки чи трійки члени вивчали ідеологію українського націоналізму на підставі підпільних видань

ОУН: "Розбудова Нації", "Сурма", "Український Націоналіст", "Бюлетень Крайової Екзекутиви ОУН" та інших. Кожний член ОУН не лише знав на пам'ять, але й приймав за зобов'язуючі "Десять заповідей, або Декалог ОУН", з яких перша визначала основне завдання ОУН: - "Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї". Кожний член повинен був засвоїти собі "12 прикмет характеру українського націоналіста" та "44 правила життя українського націоналіста". Сходина звена починала "Молитва українського революціонера".

ШИРЕННЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ не обмежувалося членами ОУН. Її розповсюджувано теж серед загалу українців. Для всіх українців друковано різні летючки, які таємно роздавано і розліплювано на парканах школи, читальні, церкви й приватних хат. Серед загалу українського студентства широко й обговорювано легальні, тобто дозволені польською цензурою націоналістичні видання: писання др. Дмитра Донцова, журнал "Вісник", газети "Український Голос", "Наш Клич" і інші.

КУЛЬТ. МОГИЛ скріпляв пошану до впадших героїв України і бажання іти їхніми слідами. Зразу це було влаштування панахид на могилах воїнів українських армій, а згодом введено "Символічні могили українського революціонера", які сипано в кожному селі. При посвяченнях таких могил кожного року приходило до зіткнень з польською поліцією, а це активізувало загал у боротьбі проти поляків.

ШКІЛЬНА АКЦІЯ проводилася постійно, а в 1933 р. її проведено масово в усіх селах західної України. Зорганізовано членами ОУН акцію проводила шкільна дітвора. Діти скидали в клясах польські герби й портрет польського президента, відмовлялися вчитися польською і домагалися від учителів, щоб вчили їх по-українськи, і не про Польщу, а про Україну. До хат усіх батьків було вночі кинено відповідні летючки ОУН.

СВЯТО КРУТ було з ініціативи ОУН введено серед українського студентства як обов'язкове відзначення патріотичного героїзму триста студентів, що в обороні Четвертого Універсалу загинули під Крутами 29-го січня 1918 року.

ПРОТИМОНОПОЛЬНА БОРОТЬБА, ініційована і керована членами ОУН, служила як боротьба за здоров'я української людини і одночасно як удар по державних фінансах Польщі, бо наложені на горілку і тютюн податки давали державі дуже великі доходи.

ПРАЦЯ В ЛЕГАЛЬНИХ ТОВАРИСТВАХ була доповненням праці члена ОУН в самій ОУН. Кожний член мусів належати теж до котроїсь із дозволених польською владою українських організацій: "Просвіти", "Рідної Школи", організацій молоді, кооперативи і там бути примірним членом, незаметно скеровувати всю працю того товариства по лінії плянів ОУН і вишукувати там найкращих, щоб їх втягнути в ряди ОУН.

Чи ОУН діяла тільки на Західно-українських землях під Польщею?

Ні, ОУН діяла на всіх теренах, на всіх землях поневоленої України. Але під Польщею ОУН була найширше розгорнена і, що найважливіше, Польща була напів-демократична держава. В ній судові процеси були прилюдні і преса могла про всі справи звітувати. Тому вся робота ОУН проти Польщі була відома з української і польської преси. Большевицька Москва ліквідувала українських революціонерів таємно. Большевицька преса подавала лише те, що вона хотіла і так, як хотіли большевики. А сама ОУН нічого про дію ОУН під большевиками

не подавала, щоб не наводити большевицьку поліцію на слід сітки ОУН. На Буковині не було умов для ширшої революційної дії ОУН. А на "Підкарпаття" розгорнено дію ОУН широко в 1938 і 1939 роках.

Чому в 1938-1939 роках ОУН звернула особливу увагу на ПІДКАРПАТТЯ?

Та частина України, що її звали "Закарпаття", "Підкарпаття" з населенням кругло пів мільйона, по першій світовій війні ввійшла до складу Чехословацької Республіки під назвою "Підкарпатська Русь". В 1938 році під тиском гітлерівської Німеччини Чехословаччина почала розлітатися. "Підкарпатську Русь" Гітлер приобіцяв Мадярщині, щоб зробити Мадярщину союзником Німеччини. Організація Українських Націоналістів постановила не допустити до цього. Тому з ініціативи ОУН парламент "Підкарпатської Руси" проголосив 15 березня 1939 року цю частину України самостійною державою під назвою "Карпатська Україна". Від 1938 р. там проходило організування власної армії під назвою "Карпатська Січ" під командою визначних членів ОУН: Михайла Колодзінського, Романа Шухевича і Зенона Косака. Карпатська Січ поставила геройський збройний спротив малярській навалі. Завдяки тій боротьбі "Підкарпатська Русь" переродилася в "Карпатську Україну" як частину єдиної України.

Як і чому СТЕПАН БАНДЕРА ПЕРЕБРАВ ПРОВІД ВСІЄЇ ОУН?

По трагічній, несподіваній смерті полк. Євгена Коновальця провід ОУН опинився в руках кількох одиниць, які почали зводити ОУН на манівці. У вересні 1939 р. Польща під ударом Німеччини розлетілася і з польських тюрем вийшли на волю сотні визначних членів ОУН, досвідчених і загартованих у революційній боротьбі, а між ними і Степан Бандера, широко відомий вже тоді колишній Крайовий Провідник ОУН. Вони зажадали від полк. Андрія Мельника, щоб він повернув ОУН на виразно самостійницькі позиції, усунув з Проводу ОУН тих членів, які не надавалися на такі пости, а прийняв на їх місце випробуваних революціонерів. Андрій Мельник відмовився виконати ці вимоги. Другий Великий Збір ОУН, що відбувся на початку квітня 1941 року розглянув ті проблеми, уневажнив перебрання по смерті полк. Є. Коновальця проводу ОУН полк. Андрієм Мельником і вибрав новим Провідником ОУН Степана Бандеру.

Як показала ОУН свою САМОСТІЙНИЦЬКУ НАСТАНОВУ, КОЛИ ПРОВІД ПЕРЕБРАВ СТЕПАН БАНДЕРА?

Коли три місяці після Другого Великого Збору ОУН вибухла німецько-московська війна, ОУН під проводом Степана Бандери вже 30 червня 1941 року проголосила Відновлення Самостійної Української Держави, хоч це було виразно всупереч плянам гітлерівської Німеччини. В обороні самостійности України ОУН під проводом Степана Бандери повела революційну боротьбу проти гітлерівської Німеччини і проти большевицької Москви, зразу силами ОУН, а тоді під прапорами Української Повстанської Армії, сформування якої проголошено 14-го жовтня 1942 р.

Чи УПА це частина ОУН?

Ні. ОУН під проводом Степана Бандери заініціювала Українську Повстанську Армію і члени ОУН були весь час хребтом УПА. Але в ряди УПА ставали й не-члени ОУН, або УПА стала всеукраїнською революційною армією.

ХТО КОМАНДУВАВ УКРАЇНСЬКОЮ ПОВСТАНСЬКОЮ АРМІЄЮ?

Діями УПА керувало Головне Командування УПА. Головним Командантом УПА був Роман Шухевич під псевдом ген. Тарас Чупринка. Політично УПА підлягала Українській Головній Визвольній Раді, що повстала в половині липня 1944 року.

ЧИ СТЕПАН БАНДЕРА КЕРУВАВ ОРГАНІЗАЦІЄЮ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ у 1941-1944 рр.?

Напередодні вибуху німецько-московської війни, в червні 1941 року німці заарештували Степана Бандеру й держали його в'язнем у німецькій концентраційній таборі до кінця 1944 року. Але в час підготовки до Другого Великого Збору ОУН і зараз після нього Степан Бандера визначив ясно напрямні дальших дій ОУН. Тому хоч у часі від липня 1941 до кінця 1944-го року Степан Бандера не міг керувати Організацією Українських Націоналістів прямо, то його вплив на дальшу дію ОУН був такий сильний, що всі українські революціонери вважали далі його своїм провідником і провідником всієї ОУН.

ХТО КЕРУВАВ ОУН В ЧАСІ УВ'ЯЗНЕННЯ СТЕПАНА БАНДЕРИ?

Третій Великий Збір ОУН, що відбувся в Україні в серпні 1943 року вибрав тричленне Бюро Проводу/Степан Бандера, Ярослав Стецько і Роман Шухевич. Двох перших сиділи в німецькій концтаборі/ з Романом Шухевичем на чолі для Керування Організацією Українських Націоналістів. По виході з німецького концлагеру Степан Бандера перебрав знов провід ОУН як Голова Проводу ОУН, або інакше Провідник ОУН, а Роман Шухевич залишився Головою Проводу ОУН на Українських Землях. Згідно з цим, Степан Бандера як Провідник всієї ОУН залишився за кордоном, а Роман Шухевич під псевдом Тур залишився в Україні, щоб там безпосередньо керувати дією ОУН.

КОЛИ І ЯК ЗГИНУВ РОМАН ШУХЕВИЧ - "ТУР"?

Роман Шухевич "Тур", Голова Проводу ОУН на Українських Землях, загинув в бою з більшовиками 5-го березня 1950 року на передмісті Львова Білогорщі.

КОЛИ І ЯК ЗГИНУВ СТЕПАН БАНДЕРА?

Степана Бандеру вбив скрито отруйною пістолем спеціальний агент московського КГБ Сташинський у Мюнхені 15-го жовтня 1959 р.

ЧИ ОУН ДІЄ ДАЛІ?

Так, ОУН діє в Україні і в різних країнах вільного світу. В Україні ОУН дуже строго законспірована та в глибокому підпіллі. У вільному світі ОУН несе допомогу визвольній боротьбі в Україні та унапрямує працю всієї української еміграції в користь визвольної боротьби за відновлення Самостійної, Соборної Української Держави.

ХТО КЕРУЄ ОРГАНІЗАЦІЄЮ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ СЬОГОДНІ?

На сучасному етапі боротьби і діяльності Організації Українських Націоналістів/ОУН/ Провідником всієї ОУН є Ярослав Стецько, найближчий співпрацівник Степана Бандери і бувший прем'єр уряду Української Держави, проголошеної Актом 30-го червня 1941 року у Львові.

жжжжжжжжжж

НА ІДЕОЛОГІЧНІ ТЕМИ

ДЕМОКРАТІЯ І НАЦІОНАЛІЗМ

Очевидно, є різні роди демократії і різні націоналізми. Словом "демократія" зловживають зокрема більшовики. Зате, щоб не виходила голословна демагогія, українські націоналісти мало про неї говорять. Степан Бандера, висловлюючись проти тоталітаризму, писав у журналі "Визвольна Політика": "У державній організації народу мусить бути місце для політичної диференціації, кристалізації і вільного розвитку політичних угруповань та для здорового творчого змагання поміж ними"! Українські еміграційні партії власне і злякалися тієї широкої демократії, яку береже український націоналізм і вибрали за свою зброю несумлінну демагогію. Але демократія для українського націоналіста зовсім не означає хаосу і сваволі. В рядах борців за волю України, в обличчі безпощадного ворога, мусить панувати чесність, дисципліна й ідейна солідарність.

ОУН ще далеко перед появою Атлантийської Хартії проголосила принцип: "Воля народам, воля людині". ОУН рішуче виступила проти монопартійности й отаманії. А підпілля необхідне для збереження провідного активу, бо ворог не спить. Смерть Петлюри, Коновальця, Бандери, Чупринки і безлічі інших хіба найкращий доказ цього.

У боротьбі з націонал-соціалізмом і комунізмом ОУН кров'ю освятила свою демократичну природу. Постанови конференції ЗЧ ОУН з 1946 р. говорять виразно про здорові засади демократичного ладу у майбутній вільній Україні.

Навіть такі слова як: "Суспільно-політичний лад" Конференція ОУН в Україні 1950 р. змінює на "Демократичний лад". 3-ий Великий Збір ОУН каже:

"ОУН не бореться за Україну для себе, вона не бореться за владу в Україні, ані за форму влади. Про владу і її форму буде рішати сам нарід і його найкращі представники".

ОУН а з нею і Організації Визвольного Фронту/т.зв. Фасади/ не роблять з демократії божка, бо поняття нації і націоналізму є тісно пов'язані з демократією. Нарід хоче волі, а воля це демократія. Природні права людини про які говорить Руссо, в модерному суспільстві мусять бути підпорядковані цілості суспільства, нації.

Але нація як цілість служить для добра одиниці. А для цього їй необхідна держава і свобода.

ппппПпппп

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Український націоналізм - це невід'ємна частина нашої історії. Це дух окремішности, самобутности, культури і побуту. Це жива народня сила, що зміряє незборно до самовияву, до творчої державницької реалізації. Інерції, розкладові, самсебезнайству він протиставить посвяту, чин і всеохоплюючу революційну настанову аж до перемоги. Для цього є постійна потреба мобілізувати весь народ

при кожній обставині для ідейно-політичного відродження і здобуття кращих позицій на дорозі до незалежності.

Йдеться в першу чергу про психічно-моральне переродження української людини й відкинення паростків рабства й інерції, що наложив на нас довголітня неволя. Є це ідейна боротьба в протиставленні до спекуляції та опортунізму. Є це боротьба без компромісів з ворогом, без кон'юнктурних елементів міжнародних шахраїв. За новий політичний лад світу, в якому народи й одиниці будуть вільними, і тому співпраця з іншими поневоленими народами є конче й необхідна. Вона зрештою через АБН дає позитивні результати й постійно поширює свої горизонти.

Слово "боротьба" — це основний імператив українського націоналізму, а не надія на інтервенцію, ласку можновладців, чи "гуманність" ворога. На міжнародному ринку можна знайти облудну фразеологію, на яку, на жаль, часто ловляться наші "демократи". Звідси і всякі облудні теорії і потягнення різних соціалістів, інтернаціоналістів, легалістів, русофілів, автономістів, еволюціонерів, федералістів. На роздоріжжі світової політики, де перехрещуються елементи чужих інтересів, нам не шукати підтримки й не надіятися на театральний, неіснуючий гуманізм. Абстрактна людина не існує, отже українська людина мусить спиратися на свої власні сили. Ця людина мусить бути сильна і непохитна.

Очевидно, нашим політикам "реалітетів" тягар боротьби затяжний. Вони видумують всякі наклепи на український революційний націоналізм, щоб оправдати своє назадняцтво й відсталість та навіть шкідливість визвольній справі. Експропріація/примусове вивласнення/ в початках національного руху — це була для них "дитяча забавка", а героїчна боротьба УПА — "непотрібне пролиття крові" й "викликування вовка з лісу". Такий сам Акт 30 червня 1941 р., те саме й Похідні групи ОУН, вбивство Люце, Ватутіна і Сверчевського, те саме здобутки АБН. Навіть про акцію в Стокгольмі в 60-их рр., що причинилася до упадку Хрущова, наші завзяті реалітетники не згадують. Вони не бачать, що вони все більше себе демаскують і ставлять у безвихідний тупик, бо чужина завжди обдурює цих наївних земляків.

Про легендарних бандерівців говорить увесь СРСР, навіть у найглухішій тундрі. І хто ту легенду/разом з більшовиками/ топче? Наші розгублені реалітетники. Ну, але хто ж були Барабаші, Пушкарі, Кисілі, Вишневецькі за Хмельницького, Кочубеї, Носи за Мазепи? Вони й сьогодні доживають своїх днів, як хочби безнадійно загублені соціалісти з Винниченковими утопіями "Соняшної машини". За це вирости в Україні такі велетні, як Коновалець, Чупринка, Бандера й ціла генерація Біласів і Данилишинів, дивізою яких є: "Ми жаліємо тільки, що не можемо ще раз згинуть за Україну".

Чи всі українські революціонери-націоналісти непомилні? Очевидно, що не всі. Можуть бути локальні тактичні помилки. Але український революційний націоналізм не капітулює ніколи, бо його носії — це люди глибокої віри, сильної волі, стійкого характеру. У вирішальних боях націоналізм завжди буде основною силою нашого народу, його совісті і надії. Він є висловом усього, що найкраще в нашій історії. Він є знаменом нової епохи, запорукою нашого майбутнього. ОУН здобула собі почесне місце в нашій історії й займає провідну роль на сучасному етапі життя й боротьби народу. Революційний націоналізм кризи не переживає. Його ідеї оправдуються недвозначно з кожним днем і в кожній ситуації.

ГЛУМ НАД ПРАВОМ СПРАВЕДЛИВОСТІ.

АТМОСФЕРА МОСКОВСЬКОГО СУДУ/аргументи в зовнішньо-політичній роботі серед вільних народів/

Ми живемо в діяспорі нашої еміграції на землях західних, вільних держав і можливо, що нам тяжко просто з'ясувати суть і атмосферу московського суду, який сам по собі, сьогодні є унікальним явищем у світі. Уявіть перше всього судді і двох його помічників, які вже мають ясні і виразні інструкції за що і на скільки років засудити підсудного. Уявіть, що немає неутральної лави присяглих, складеної хочби зі звичайних росіян, які помімо національної ворожнечі, може - може - подумали б самостійно, за що вони судять цього підсудного українця і чи справді він провинив в тому, що він такий самий патріот своєї батьківщини, як вони патріоти своєї Росії. Судова зала заповнена публікою вщерть, але ця публіка, це самі випробувані агенти КГБ, не люди, але автомати режиму, позбавлені всякого почуття моралі, справедливості та можливості власного думання. Це собаки, яких завданням є зацькувати підсудного, створити навколо нього немислиму атмосферу його абсолютної ізоляції від його рідні, від його народу, від його товаришів-борців, від всього світу. І на кінець уявіть собі адвоката-оборонця, якого завданням є допомогти КГБівським суддям і КГБ-івській публіці не тільки засудити цього українського патріота, але змусити його покаятись, зламати його не тільки фізично, але й морально та духовно, звести його з висот його олімпу українського патріотизму у це саме багно аморальності та звірячої ненависті до всього, що людське, в якому виплекується вся панівна система цієї єдиної у світі держави, де людина рахується тільки мертвим, робочим числом, позбавленим всього людського. Це справді колгосп тварин, створений народом, який постановив собі це пекло накинати всьому нашому світові.

ПАРОДІЯ СУДУ НАД ЛУК"ЯНЕНКОМ

В такій атмосфері стояв у 1978 році перед цим так званим судом український патріот, юрист Левко Лук"яненко. Уявіть собі, в затишнях вашого гарно влаштованого дому, в атмосфері матеріально-го достатку, в атмосфері свідомості, що вам жаде поліцейст не вламається з блюзнірським криком до хати, що вам ніхто не наказує вживати ворожої вам мови, бо тут навіть немає ворожої вам мови, чи ворожих вам людей! - уявіть собі, які моральні і духові сили мусять мати український патріот сьогодні в Україні, щоб здобутись на відвагу цьому російському брудному насиллю скрикнути у саме це звірське обличчя: досить!!! Чи мали б ви відвагу це зробити... ? Подумайте добре і усвідоміть собі, який залізний тип українського націоналіста творять сьогодні в Україні наші земляки, що рішилися виступити на боротьбу із цією пекельною системою! Далебі, боротись проти польської окупації було, нераз, шуткою в порівнанні із цим, що на території так званого Советського Союзу творили росіяни!

У всьому світі, протягом всієї історії відбувалися політичні процеси. Така вже ситуація існує у світі і доки всі народи, до найменших включно, не житимуть вільним життям на своїх етнографічних землях, доти такі процеси матимуть місце. Але треба тільки росіян і їх духової смуги, їх вродженого національного нігілізму, щоб

не зупинитись на покаранні політичних противників, але змагати силою всього державного, суддівського апарату до низин покаяння, до низин самозаперечення особистої гідності людини, до пекла затроєння людської душі. І росіяни в цьому спеціалісти. Пригадайте тільки процеси Сталіна і оці несамовиті зізнання підсудних, оці несамовиті поклони покаяння і скигління помилювання, що однаково кінчалися після трагі-комедії процесу пострілом в потилицю в підвалі ЧеКа. Росіяни влаштовують такі процеси і підсудні росіяни падуть в це bagno покаяння і Росія не може стерпіти, що хтось не повинується такій системі знищення людини.

Українські борці за волю не дають себе зламати - і це викликає таку скаженість російщини проти українства. Тут є суть боротьби. І власне тому українці так борються за свою незалежність: ми не хочемо мати нічого спільного із народом, який виявляє такі низькі якості! Нехай нам дарують ці нечисленні росіяни, що різними шляхами усвідомили пекло своєї національної душі і стараються вивести свій народ у світ людяності: доки їм це не вдасться, в нас не може бути навіть розмов із ними, а факт, що їх так мало на стомільйонову масу їхнього народу сам по собі стверджує з яким народом мають до діла українці і весь цивілізований світ.

І серед такого світу мужньо стояв перед московським судом Левко Лук'яненко, перед такими самими судами стояли Юрій Шухевич, В. Мороз, Калинці, Стус, Чорновіл, Світличний, Олекса Тихий, Микола Руденко, Є. Сверстюк, Гель, Дзюба і легіон тих, що вирішили боронити Україну. Тільки КГБ знає, скільки Дзюбі дали уколів наркотиками, щоб вимогти його покаяння, але ми всі і весь світ знає, в якій площині йде боротьба і до якого ступня нарастає опір не тільки в Україні, але на всій території поневолених народів. Може тому росіяни так скаженіють!

ЗАХІД, НА ЖАЛЬ, НЕ РОБИТЬ З ЦЬОГО ПРАВИЛЬНИХ ВИСНОВКІВ/звертаймо на це увагу у нашій зовнішньо-політичній роботі/.

На процесах Шаранського і Гінзбурга світ усвідомив, як не може краще, суть російщини і треба признати, що над Росією збираються чорні хмари світової opinio. Це дуже важне, бо світова opinio впливає на керівні кола держав, і хоч це йде погано, але воно йде у потрібному напрямку. Побажане тільки було б, щоб західний світ приділяв відповідну увагу не тільки процесам цих громадян т. зв. Советського Союзу, яких самотнім бажанням є виїхати поза його кордон, але з більшою ще наполегливістю - процесам тих борців, які хочуть урятувати світ від атомової війни з Росією шляхом її розчленування на держави поневолених нею народів. Бо це самотній шлях! Чи так важко усвідомити західним державним мужам, що коли б на території сьогоденного СРСР існувало п'ятнадцять вільних держав, не було б над світом грози атомових зброєнь і не було б кому підсилувати світовий тероризм та погрожувати при тому атомовою війною...?

Хоч світова преса згадала процес Лук'яненка, та його процесові не віддано належної уваги. Найбільш почитний в Америці магазин "ТАЙМ", в числі від 31 липня м.р. підкреслив, що Шаранському за технічно вищий злочин державної зради дали тільки 13 років, коли Лук'янкові за офіційний "злочин проти-советської агітації" дали аж 15 років, але ТАЙМ не витягнув з цього жадних висновків. Західна преса не хоче покласти точку над "і". Не хоче сказати світові ясно, що українські та інші борці за волю становлять смертельну загрозу для існування московської імперії і що власне ці борці є

одиноким порятунком не тільки своїх власних народів, але й всього світу! Бо й яке нарешті значення для світового миру має факт, чи Шаранський поїде із ССРСР до Америки чи Ізраїлю? Його виїзд і виїзд навіть цілого мільйона його земляків в нічому Росії не пошкодить і дивно, що такі дотепні і розумні у всіх інших справах західні, зокрема американські журналісти, так "слабо" орієнтуються у національних проблемах ССРСР. В порівнянні із сповідними "злочинами" колишнього президента Ніксона, яким присвячено тисячі і тисячі сторін, десятки студій та книжок, злочини російських вождів навіть не називають цим іменем! Поліції американських книгарень вгинаються від книжок про злочини німців над жидами - тридцять"ять - тридцятьшість років тому назад! - але не видно взагалі книжок про злочини росіян, хоч це, що зробили німці, за всім своїм страхіттям є слабким образом в порівнянні із цим, що за останні тільки шість-десять років зробили росіяни!

ДИСКРИМІНАЦІЯ СУПРОТИ УКРАЇНИ - ЗБОРІМО ЇЇ!

Не хотіли б ми вживати цього слова, але в західній пресі панує виразна дискримінація щодо трактування борців і дисидентів в т. зв. Советському Союзі. Академік Захаров, який змагає до зміни режиму і втримання імперії - не сходить із сторінок преси і кожне його слово друкується тисячекратно, хоч він під судом ще не був і ніщо йому досі не сталось, аж дивно...! Але що світ читав про Л. Лук"яненка, якого вже в 1961 році засуджено на смерть - "за зраду держави", тобто в цьому випадку за бажання перевести легальний референдум в Україні за добровільним виходом із складу ССРСР, що є "забезпечене" державною конституцією імперії! Журнал ТАІМ здобувся на те, щоб згадати в статті про Лук"яненка, що його засудили на пересторогу "найбільшій і найбільш неспокійній/траблсам/" національній меншості т. зв. Советського Союзу, тобто 41 мільйонам українців. Очевидно, ТАІМ вжив офіційних даних советської статистики, бо згідно за українськими даними, це число значно, значно вище. Дальше ТАІМ відзначив, що "горді на свою національну культуру і духову спадщину українці здавна є подратовані накладеними на них росіянами обмеженнями щодо їх мови, літератури і їх незалежного духа". Висловом цього духа став Лук"яненко і висловом цього духа є вся атмосфера в сьогоdnішній Україні. Було б добре не тільки для нас, але й для всього цивілізованого світу, якби про цей український дух світова преса дещо більше писала, як про так звані "проблеми" Намібії, Соломонових островів та Центрально-Африканської Імперії, бо доля світу таки важиться і буде важитися на сході Європи, а не в Гавані чи в Сантіяго де Чілі. Без найменшої пересадки можемо сказати сьогодні, що поневолені народи т. зв. Советського Союзу вирішать долю нашого світу на довгі прийдешні століття. Як бачимо по реакції російського народу, який збудував імперію, відому сьогодні назвою Советський Союз і втримує його своїми силами, росіяни знають дуже добре вагу і значення всього того, що роблять Лу"яненки, Морози, Гелі, Сверстюки і Руденки і у світлі повищого проблеми створені Шаранськими не стоять в жадній пропорції до розголосу, що їх вони здобули у світі. Суд над Лук"яненом є суд над всім українським народом і над іншими поневоленими народами. Цей суд - це реакція Москви на загрозу заглади. Але так як не врятували Польщі суди над Бандерою, Стецьком, Головінським і Біласом та Данилишином, так не врятують суди і московської імперії. Суди не врятували ще жадної імперії, але кожна мусіла про це сама на

собі переконатися - у хвилині своєї смерті. Імперія, з якою до діла мають українці та інші поневолені народи, є імперією московського народу і українські та інші квіслінги не надають їй міжнародного характеру. Лук'яненко судив московський суд, не якась ефемерна влада, а таки влада створена і закріплена москалями. Якби не москалі, не було б українців-прокурорів, що судили б українських борців за брак любови до російського народу, або за бажання вирвати Україну із московських лабет. На маргінесі цього процесу ми можемо остаточно усвідомити, за що йде боротьба в Україні, проти кого йде боротьба в Україні і де стоять наші союзники в цій боротьбі. Нехай не буде в нас сумнівів і нехай, як це у нас каже-ся популярно - не шириться баламуцтво, бо таке баламуцтво спричи-нило падіння нашої державности саме тоді, коли доля дала нам вели-ку історичну шансу раз на все покінчити в Росію. Повторення такої помилки було б нашим найбільшим національним злочином!

Зіновій КРАСІВСЬКИЙ

ooooOoooo

Д У М А

Думи клубочаться роєм бджолиним
і в кожної думки отруйне жало.
Трутки гіркої найменшу клітину
серце стражданням своїм налило.

Вмерти, або розридатись од болю.
Зібгати епоху в розстріляну мить.
На перелозі вітцівського поля
хрест на високій могилі стоїть.

На перелозі, здичілім від смерти,
танцює звитягу пройдисвіт-тиран.
Падають, падають, падають жертви,
дмесь на скривавленім полі бурян.

На занехаяній пусткою ниві
обвітрені кості вросли у траву.
Мрякою сірою душі червиві
вкрили дідівську славу живу.

Прикро. Байдужість нам душі роз"їла.
Ледачіють діти в нікчемних батьків.
Серце за правду не вирве із тіла
той, хто душею з дитинства зітлів.

Друже сучаснику! Стань на коліна
на тім перелозі, під тим хрестом.
Кров і кістки, - це твоя батьківщина.
Впадь перед муками тими пластом!

Серцем торкнися недолі вітчизни,
хай дума, як рана, тебе заболить.
Зібгалась сьогодні епоха залізна
в куцу, розстріляну мить.

ooooOoooo

ДЕМАСКУЙМО УКРАЇНСЬКУ ЛІВІЗНУ

У 60-тих роках, Москва, скористала з коегзистенції зі Заходом, не популярної війни американців у В'єтнамі, пропагандою витворила за- колоти і дезорієнтувала пливкий елемент і, хоч на короткий час за- хитала рівновагу стабільності суспільного ладу в Америці. Хоч роки "революційних" настроїв минули, то ще й сьогодні не встановлено, чому студенти 60-их років демонстрували. Одне є ясним, часті заво- рушення студентської молоді в Америці, страйки на "кемпусах", па- лення адміністративних будинків/Кент університет в Америці, здемо- лювання компютера в Монреалі і т.п./, зудари поліції з демонстру- ючими, а далі: демонстрації проти війни, расові заворушення в той самий час, примусили урядові чинники Заходу толерувати ліві елемен- ти, які, після шпигунської афери Розенбергів, в Америці не мали відваги отверто діяти. Ця революція дала нагоду пропхатись на ста- новища професорів в університетах реакційним промосковським елемен- там.

В той сам час, москалі повели отверту пропаганду проти амери- канців в союзних країнах Заходу: - Англії, Франції, Західній Німеч- чині, Італії і Канаді і в результаті, з'явилися "комітети" захисту миру. Москва подбала про заяви впливових громадян на Заході, які підписували заяви миру. І так комунізм став захисником "миру", а демократія, яка виступила проти деспотизму, стала агресором. Ко- мунізм почав ставати у пошані, а націоналізм кинуто під ноги, Йо- го почали плюгавити.

Загальна дефініція - "націоналізм"/Словник - "Функ анд Ваг- нас" каже: Всеціло відданість нації-патріотизм. Але Москва створи- ла власну "науку". Націоналізм, це за словником московським "реак- ційна буржуазна ідеологія, антинародна, яка гальмує прогрес, служить ворожим силам, і т.д.". Після такої зарядки на всіх фронтах, після "сліпої" революції на Заході, невдоволеним підкинуто "прогресивні" ідеї Маркса і Леніна.

Цікаво, що на Європейському континенті найбільш комуністичною країною рахувалась і рахується Італія і Франція, то не вони, а Ан- глія стала базою розповсюдження марксизму, де в учбових закладах почали науково розбиратися в теоріях Маркса, створювати Марксистсь- кі факультети. До такої роботи французькі і італійські університе- ти, не мали наукового авторитету.

Ось що пише Богдан Кравченко в одному із його листів до Рома- на Гоянюка 5.8.1973 р.: "Як що ти зацікавлений студіювати в Європі, то я рекомендую Інститут студій Східного Союзу і Східної Євро- пи при університеті у Глясго - Англія, - бодай один рік. Інститут має чотирьох марксистів на посаді, один з них Гілл Тайскін, особ- ливо здібний революціонер. Інститут пропонує курси марксизму, викла- дані марксистами, які рахуються унікальними у Великій Британії - як що не в цілому світі. Курси такі як: економія Маркса - викладана марксистом, інтернаціональний комунізм/1-ий, 2-ий, 3-ий і 4-ий ін- тернаціонал; совітська соціальна структура; марксизм-ленінізм; іс- торія революцій і цивільних воєн і історія СРСР. Інститут має та- кож і інші курси, такі як: Латинська Америка, Китайський інститут, на яких зменя марксистів знайшла своє небо".

З наведеного уривка листа видно, що розмовляли поміж собою два марксиста, два комуністи з великої букви. З другої сторони, це ки- дає світло, звідки розходилося "вчення", яке в коротці захитало на

Заході демократичний зміст соціального мислення.

В Канаді, на лихо в Торонті/університет Торонто і Йорк/, почались творити гуртки марксистів, маоїстів, троцькістів, до яких пристали дехто з студентів українського роду. Мотором серед отої червоної воячини став Богдан Кравченко, який зараз працює на посаді дослідника Інституту Українських Студій при Альбертійському університеті. До нього пристав Божик, Бойцун, Шкандрій, Петелецький, Гоянюк і згодом Черінь. Знайшлися прихильники які немогли протиставитись товаришам. Всі згадані належать до РМГ/революційна марксистська група/. Загальний партійний орган "Олд Мол", а української групи "Мета".

Згуртувавшись у групу, українські марксисты на одному із їх засідань порішили створити легальне українське крило. Було вислано прохання до СС/всеканадський центральний комітет/, датоване 7-го липня 1973 року, в якому українські марксисты пропонували створити при централі "Нашенел Етнік Консол". Цю пропозицію розглянув Центральний Комітет дня 31 липня 1973 року, на якому заборонено творити етнічні групи, - бо "ми інтернаціоналісти". Та мабуть найбільше переконливим аргументом проти творення окремої групи/легальної/, став аргумент, якоїсь Ковальської, що самою леґацією, вони поставлять себе проти всього загалу. Вони "червоні гвардійці", і їм легше буде працювати серед "фашистів" нелеґально/всіх інакше думаючих, вони називають "фашистами"/. Активно у всеканадській групі марксистів залишається працювати українець Тед Гардінґ і Олекса Вихнай, - остатнього на початку 1974 року було обрано секретарем РМГ.

В тому часі відбулося кілька з'їздів українських марксистів. В них беруть участь групи з Торонта, Монтреалю, Нью Йорку, Чикаго. Організується маленька група в Детройті. 19.9.1973 р. організується маленька група у Вінніпезі, одначе ще кілька років вона була не діяльною. На початку 1974 р. організується маленька групка у Ванкувері. На Заході Канади дуже активною у групі стає Христя Хом"як. Видним стає з Америки Р. Купчинський, хоч останного називають "не певним". На тих конференціях кристалізується програма українського крила. Ось як наświetлює ці початки лідер того руху у листі до згаданого вже Гоянюка - Б. Кравченко:

"... Персонально, діставши відгук з Нью Йорку, дивлюсь скептично на майбутнє тамтешнього Комітету, а зокрема на Рочестерську конференцію. Але я вважаю, що Комітет мусить функціонувати, мусить видавати свій бюлетень, мусить давати радикальну програму для українських студентів. Я вважаю що більше потрібно. Я пропонував Маркови, щоб найбільш радикальний елемент Комітету, при допомозі/аутсайд/ інших революціонерів, організувати канадську секцію конференції радикальних студентів і інтегрувати її з нашою у Великій Британії, і при допомозі нашого нового марксистського журналу/який повинен появитися у березні/, організувати конференцію в осіні при торонтському університеті з відповідними марксистськими доповідачами. Конференція повинна дати серйозну теоретичну дискусію не тільки для українських студентів, але також і для канадських і змусить українців отверто дебатовати про СРСР в іншому світлі". Як бачимо Б. Кравченко визначає напрямні для марксистів українського роду, які були з'ясовані Маркови/Бойцун/, але найважливіше, що ці пляни мали здійснюватися при допомозі "зовнішніх революційних сил". З наведеного листа видно, що Кравченко у проводі. Йому присилають рапорти з Нью Йорку, Рочестер, він у постійній переписці з радикальними студентами в Канаді.

А будучи в тих роках головою ЦЕСУС - він мав такі зв'язки зі всіма студентами. Він затурбований слабкими діями рочестерської і ньюйоркської групи. Він пів року наперед знає про появу українського марксистського журналу у Торонті/"Мета"- редагований Петелецьким/. Він з Англії організує конференцію при торонтонському університеті на осінь 1973 р.

Так почалася ота вояччина "червоної гвардії". Що це так, прикладом доказав Шкандрій, який заступаючи в академічному 1976/77 році проф. Пікулик, - викладача української мови і літератури на Йорктонському університеті, не включився в рух українського студентського клубу, провід якого був в руках національно свідомого і патріотичного студентства, але активно діяв в марксистській групі, з якою українські студенти зводили ідеологічний бій. "Він гірший звичайного марксиста", жалівся один із студентів, - "бо маєш проти себе не тільки марксиста, але знавця українського табору". Він не соромився переходити через приміщення українського клубу, по дорозі до марксистського. Він не соромився підписувати петиції, домагатися ультра-демократичних реформ в націоналістичному таборі. А сам голосить диктатуру пролетаріату для всіх інших, а для себе вимагає пошани і демократії. Так, як молодий Футала, безсоромно і нахабно на Конгресі українського студентства розвиває лозунг: "Тут живе Махно"?

Остаточно українське крило залишилося інтегральною частиною всеканадської групи марксистів. Вони "червоні гвардійці". -..... рішили стояти в націоналістичному таборі і там з нутра, боротися за соціалістичні-/читати комуністичні/ позиції. У програмі їхньої дії: всю увагу звернути на студентський сектор. Тактика: недопустити "фашистів" до голосу. Являтися на публичних мітингах малими групами і промовцеві "фашистові" переривати мову -/но форум фор фашист/. "Я гварантую за кожного мого вояка" - каже Р. Гоянюк у листі до Б. Кравченка, "бо кожен вже вбив одного "фашиста".

Отож, наші марксисты залишилися на службі інспірованою Москвою РМГ з певними плянами: Вести диверсійну і розкладову роботу серед студентських секторів, з метою захитати стійкість інтелектуального - а в майбутньому провідного елемента, а через те стійкість української спільноти. Розкласти її, а молодь здегостувати. Чи ж не пряма ціль Москви?

В останньому часі, все частіше на сторінках "Студента" і у публікаціях СУСК - КОРП/комітет оборони радянських політв'язнів/ радянських!?!/, появляються публікації про НДП/нова демократична партія/. В часі приїзду до Торонта ген. П. Григоренка, СУСК-КОРП уладили зустріч генерала з лідерами НДП, на якому виступали промовці від професійних робітничих спілок. Нічого тут дивного. Треба вітати всяку допомогу, незалежно від кого вона надходить, якщо вона є в інтересі визволення України і коли вона осуджує московську деспотію і її звироднілу систему. Бо ворог таки сильний. Всяка допомога потрібна і важна, бо у моменті, вона може переважити баянс і тоді тюрма народів провалиться. Але не про це йдеться.

У нас під руками звіт одного із Відділів марксистської групи, з якого виходить, що РМГ цілево спрямувала-направила свої кадри до НДП/Нової Демократичної Партії/ і у робітничі спілки. Коли переглядати звіти і одних і других, то можна посперечатися, чиї пляни реалізуються. Тому це не випадок, а свій свого у потребі віднаходить. Там працюємо і у потребі спільно діємо.

Ось у січні 1974 р., еґзекутива ОНДП усунула двох марксистів з проводу ОНДП, мотивуючи тим, що "Еґзекутива всеціло вірить, що принципи РМГ не є ті самі що НДП". З цього приводу марксистип випустили комунікат: "Перестаньте шукати "відьми" в ОНДП! Боронім права участип революційних марксистів в робітничих спілках". Зрозуміла річ, що усунення Бері Вейслідера і Гаролда Лаведера марксистів з партії, ще не перервало марксистської діяльності і впливів в НДП. Це радше був символічний маніфест НДП і публичне оприділення. Марксистип й на далі залишилися в НДП і робітничих спілках, не говорячи вже про студентські юнії, бо це головне поле їхньої діяльності.

Для наших марксистів з червоного загону РМГ, певні люди з робітничих спілок, це ось та "автсайд міліша", при допоміжкої вони ведуть свою роботу, та й за чийі гроші вони роз"їжджають по країні. Але чого ж тут дивуватися, вони і н т е р н а ц і о н а л і с т и.

Для демонстрації переконання, як правило, вони женяться на чужинках. Вони прийняли постанову/загальну/, що не будуть пити "кока-коли", бо це "капіталістичний" напйток. Вони постановили: вбити ворожого вояка/фашиста/, знівечити його самостійницького духа, розсварити з родиною, захитати віру в Бога, - /засіб освячує мету/. І незалежно до якої групи вони належать: РМГ-революційна марксистська гвардія, ІМГ - іґтернаціональна марксистська гвардія, чи СТО-совітсько-троцькістський фронт, всі вони підлягають одному і тому самому центрові.

Сьогодні члени нового комуністичного руху легально працюють серед націоналістичного табору на становищах молодих науковців/дослідників/. Вони з-поза лаштунків спритно ведуть свою юдину розкладову роботу. Писання на сторінках "Студента" під псевдонімами, спритне фабрикунання "листів", а через ніч зявляються фахово опрацьовані матеріяли, і непринижуючи "редакторів", ця група з-під стола б"є по націоналістичному таборі. За їхню працю КДБ ґратулює ім на сторінках каґебівських видань.

Прошло 60-ть років від московського панунання над Україною. Шістьдесять років терору, звірського винещення всього що нагадувало б українського, кравченки мають сумління вести українську молодь в іґтернаціоналістичний табір, яким верховодить Москва. Націоналістип, які виступають в обороні прав України і українського народу, це "фашистип", це найбільші вороги людства, бо вони виступають отверто проти тиранії, проти системи, яка веде до заґибелі вільної людини.

Вже найвища пора сказати хто є хто. Ану кравченки відслоняйте ваші облича, щоб спільнота знала, хто криється під маскою демократії!

тттттТтттт

Валентин МОРОЗ

"Можу заявити від імені Лук"яненка, від імені Шухевича - я з ними розмовляв: не можна протиставити права людини і національні права. Без національних прав немає жадних інших демократичних прав.

Так, що це є найсвятіше людське право - національне право, і найсвятіше людське почуття - національне почуття.

З М І С Т

	Ст.
1. У П'ЯТЬДЕСЯТИРІЧЧЯ ОУН - Голова Проводу Ярослав СТЕЦЬКО	1
2. ПРИВІТАННЯ КРАЙОВОМУ ЗДВИГОВІ СУМ - Голова Проводу Я. СТЕЦЬКО	3
3. ВІЧНА СЛАВА ПРОВІДНИКОВІ ОУН - С. БАНДЕРІ	4
4. ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ВЕЛИКІ ДНІ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ	5
5. ІДЕЯ УССД - Є СУТО РЕВОЛЮЦІЙНА ІДЕЯ	6
6. ДУХ ОДВІЧНОЇ СТИХІЇ - Р.З.	8
7. СТЕПАН БАНДЕРА - МОВЧАЗНИЙ ГРІМ	12
8. ТЕМА: О. У. Н./матеріал для повторення/	16
9. ДЕМОКРАТІЯ І НАЦІОНАЛІЗМ/на ідеологічні теми/	23
10. ГЛУМ НАД ПРАВОМ СПРАВЕДЛИВОСТІ	25
11. ДУМА - Зіновій КРАСІВСЬКИЙ	28
12. ДЕМАСКУЙМО УКРАЇНСЬКУ ЛІВІЗНУ	29

жжжжжжжж